

Ναί, συγχωρῶ τοὺς εὐφραδεῖς τοῦ ἔθνους μας πατέρας,
διότι ἐσπατάλησα καὶ νύκτας καὶ ἡμέρας
λόγων θερμῶν εὐφράδειαν χρυσὴν ἀπολαμβάνων
καὶ μὲ παλμοὺς ἀκολουθῶν τῆς γλώσσης τὸν ἀγῶνα,
πρὸ πάντων ὅμως συγχωρῶ αὐτὸν τὸν Καραπάνον,
ὅπου διπλοῦν ὁ λόγος του κατέλαβεν Α Ἰ ὦ ν α.

Ἄλλὰ ἐκτὸς τοῦ εὐφραδοῦς τῆς Ἄρτας Καραπάνου
κι' αὐτὸν τὸν Ροῦφο συγχωρῶ, τὸν ἀδελφὸν τοῦ Θάνου,
ποῦ νὰ τὰ χάσω μ' ἔκαμε μὲ τόσα σχήματά του
κατὰ τὴν συνεδρίασιν ἐκείνην τοῦ Σαββάτου
κι' ἐνῶ μὲ ὦρα ἤκουα χωρὶς κἄν γρῦ νὰ νοιώσω,
ἔστο τέλος ἐκατάλαβα πῶς εἶχε πιῆ καμπόσο.

Ναί, συγχωρῶ τοὺς ρήτορας καὶ κάθε πατριώτην,
ποῦ μ' ἔκαμε πολλαῖς φοραῖς νὰ φτύσω τὴν πατρίδα,
ἀλλὰ κι' ἐκείνους συγχωρῶ ποῦ μ' ἔκαμαν ἱππότην
καὶ τόσην ἔδειξαν γιὰ μὲ ἀγάπην καὶ φροντίδα.
Καὶ τὸν Στεφῆκον συγχωρῶ, ποῦ ὡς αὐτὴ τὴν ὦρα
ἐκείνα τὰ δυσώνυμα δὲν μ' ἔστειλε γιὰ δῶρα.

Ναί, συγχωρῶ τοὺς ποιητὰς ἐκείνους τῶν θουρίων,
ποῦ μ' ὕψωσαν μετέωρον ἐπάνω τῶν αἰθέρων
καὶ διὰ στίχων φλογερῶν καὶ δι' ἐμβυτηρίων
μοῦ ἔφεραν ναυτίασιν καὶ ταραχὴν ἐντέρων.
Ναί, τοὺς Τυρταίους συγχωρῶ τῶν νεωτέρων χρόνων,
ποῦ μ' ἔκαμαν νὰ βλασφημῶ τὴν μνήμην τῶν προγόνων.

Ἀπὸ καρδίας συγχωρῶ καὶ τοὺς ὁμογενεῖς,
διότι δὲν ἠθέλησε ἀπὸ αὐτοὺς κανεὶς
νὰ μεταδώσῃ κι' εἰς ἐμὲ τὴν τέχνην τοῦ πλουτεῖν
καὶ μ' ἄφηταν ἐλεεινὸν καθ' ὅλα ποιητὴν.
Μά καὶ ἔστοις Ἀλεξανδρινούς παρέχεται συγγνώμη,
ποῦ χαριζήλικι καὶ καφφὲ δὲν μ' ἔστειλαν ἀκόμη.

Ἀπὸ καρδίας συγχωρῶ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον
καὶ τὰς φιλότατας κεφαλὰς ἀγαπητῶν δασκάλων,
ποῦ μ' ἔχουν εἰς τὸ στόμα τῶν ὡσὰν μαστίχα πάντα
κι' ἐκείνον τὸν κρεμανταλᾶ καὶ στραβοκάνη Ράντα,
τὸν τοῦ Σεμτέλου φίλιτον μὲ τὸ μακρὸν ταμπάρο,
ποῦ λέει πῶς οἱ στίχοι μου ἀξίζουν γιὰ τὸ κάρο.

Ἀπὸ καρδίας συγχωρῶ κυρίους καὶ κυρίας,
ποῦ διαχύσεις κάποτε μ' ἐξέφρασαν μυρίας,
ἀλλὰ κι' ἐκείνους συγχωρῶ ποῦ τὸ καλὸ μου θέλουν
καὶ ὅσους εἰς τὸν διάβολο κάθε στιγμὴ μὲ στέλλουν
καὶ τόσους καλοθελητὰς καὶ φίλους μου ἐντίμους,
ὅπου συχνὰ ἐπιστολὰς μοῦ γράφουν ἀνωγύμους.

Πάσχα Κυρίου ἱερὸν κι' ἀλλήλους ἀσπασθῶμεν
καὶ φάγωμεν καὶ πίωμεν καὶ πάντες εὐφρανθῶμεν.
Ἀγῆ μου ροδοδάκτυλος τὸ φῶς σου ἄς προβάλῃ
καὶ εἰς τὰ ἔρημα βουνὰ ἢ Φιλομήλ' ἄς ψάλῃ:
Σκληραὶ φροντίδες φύγετε, διαβολαὶ καὶ φθόνοι...
νὰ μ' ἀγαποῦν καὶ ν' ἀγαπῶ χαρὰ μου εἶναι μόνη.

Περίφημα ποτά,
καθὼς καὶ φαγητά.

Εἰς τὴν Βουλὴν ἀπέναντι, ἔστο Π ρ ὀ ῖ ν Κ α θ ε σ τ ὀ ς,
ποῦ ὁ Κωνσταντινόπουλος τὸ ἔχει ὁ γνωστός,
ἐκεῖ σαλάμια καὶ ψητά καὶ πρώτης μακαρόνια
καὶ τσοκολάτα καὶ καφφές καὶ τσαΐ καὶ καπόνια,
ἐκεῖ κρασιὰ τοῦ Σόλωνος καθὼς καὶ τοῦ Πετσάλη
καὶ ρετσίνατο κόκκινο καὶ μπύρα ἔστο μπουκάλι
καὶ τέλος πᾶν ἐδώδιμον ποικίλον κι' ἐκλεκτόν
κι' ὡς ἔστο πρῶτ' εὐρίσκεται δι' ὅλους ἀνοικτόν.

Ἄναμνήσεις Ρωσικαί,
ἀληθῶς μαγευτικαί.

Θεοδώρου Βελλιανίτη ἀναμνήσεις τῆς Ρωσσίας,
ἔργον πλήρες ἰδεώδους καὶ σκιρτώσης φαντασίας,
ζωηραί, χαριτωμένα καὶ πρωτότυποι ἔστο εἶδος,
προῖόν γλαφυροτάτης καὶ εἰδήμονος γραφίδος.
Λοιπὸν βγάλετε παράδες καὶ μὲ δύο φράγκα μόνον
θὰ ἰδῆτε λύκους, πάγους καὶ σιτιβάδας ἐκ χιόνων.

Κρασιὰ μοναδικὰ
καὶ μαύρα καὶ λευκά.

Πλησίον τῆς ὁδοῦ Βουλῆς, Φιλαδελφῆος σπῆτι,
ἐκεῖ κρασιὰ τῶν ἀδελφῶν θὰ εὕρης Μωραίτη.
Λεπτὰ ὀγδόντα ἢ ὀκτὼ κι' ἂν θῆς μὲ τὸ μπουκάλι,
ἔ! τότε πλέον ἢ τιμὴ θαρρῶ πῶς εἶναι ἄλλη.

Καθένας κρασοπότης
ἄς πιῆ κρασάκι πρώτης.

Ἐστοῦ Σοφοκλέους τὴν ὁδὸν, εἰς τοῦ Βοσσῆρ καρσί,
θὰ βρῆτε Σκοπελίτικο ἀθάνατο κρασί,
ὅπου ἀφίνει μυρωδιὰ ἔστο σιόμα καὶ στὰ χεῖλια
καὶ τρέξετε ν' ἀδειάσετε καμμιὰ μικρὴ μποτίλια,
διότι, ὡς γνωρίζετε, γενναῖοι κρασοπόται
κι' ὁ οἶνος τὰς καρδίας μας εὐφραίνει πότε πότε.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἔστο τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφφενὲ τῶν Ἐθ' Φρονούντων — νύκτα ἔμερα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδοῦρα